

γιδοβοσκός ὁ, πολλαχ. ᾗ δ'δουβουσκός βόρ. ιδιῶμ. γιδοβοσκός Π. Παπαχριστοδ., Θρακ. ἡθογρ. 4, 52.

Τὸ Βυζαντ. γιδοβοσκός. Διὰ τὸν τύπ. γιδεοβοσκός πβ. ἀρνιόβοσκος εἰς λ. ἀρνοβοσκός καὶ ἀρνιοκάτσικα εἰς λ. ἀρνοκάτσικα.

Ποιμὴν αἰγῶν, αἰπόλος πολλαχ. Οἱ φτωχοὶ γιδοβοσκοὶ κ' οἱ γιδάρηδες οἱ μεγάλοι Γ. Ἐπαχτίτ. εἰς Προπύλ. 1, 239 || Γνωμ.

Τρίτῃ μέρᾳ τοῦ Χριστοῦ, | κακὸ τοῦ γιδοβοσκοῦ
(ἀπὸ τὸ μέγαλον ψῆχος ποὺ συνήθως ἐπικρατεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν) Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 165. Συνών. αἰγάρεης, αἰγοβοσκός, γιδάρεης, γιδαρός, γιδολόγος 2. Βλ. καὶ γιδοκαπετάνιος. Πβ. ἀγελαδοβοσκός, βοιδοβοσκός, προβατοβοσκός. β) Μεταφ., ἀγροῖκος, ἀκρινώνητος ἐνιαχ. Τί πυρμέν' ἀπ' αὐτόν; Ἐνας ᾗ δ'δουβουσκός εἶνι! Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γιδοβοσκότοπος ὁ, ἐνιαχ. ᾗ δ'δουβουσκότουπους Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κατάκλ. Καρπερ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γίδα ἢ γίδι καὶ βοσκότοπος. Τόπος ἀνώμαλος καὶ συνήθως σῦδενδρος ἐνθ' ἄν.: Ἰδῶ εἶνι ᾗ δ'δουβουσκότουπους, εἶνι τραφούρια, τσαῖ' στὸ μέρους (τραφούρια = τράφοι) Γήλοφ.

γιδοβοσκούλα ἡ, Σ. Πασαγιάνν., Ἀντίλ., 53.
Ἵποκορ. τοῦ οὖς. γιδοβοσκός διὰ τῆς ὕποκορ. καταλ. -οῦλα.

Γιδοβοσκοπούλα, τὸ ἐπ. βλ.: Ποίημ.
Γύρω ἀπ' τὰ λόγγα ροβολοῦν βοσκοὶ μὲ τὰ κοπάδια, γιδοβοσκοῦλες ὁμορφες, βοσκοῦλες ἐρωτιάρες.

γιδοβούνη τό, Λεξ. Βλαστ. 371.
Ἐκ τῶν οὖς. γίδα ἢ γίδι καὶ βουνό.
Βουνὸν κατάλληλον διὰ βοσκὴν αἰγῶν.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. ᾗ δ'δουβούνη Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ. Φωκ.)

γιδοβουνιά ἡ, Μακεδ. (Βόιον).
Ἐκ τῶν οὖς. γίδα ἢ γίδι καὶ βουνιά.
Ἡ κόπρος τῆς αἰγός. Συνών. βλ. εἰς λ. γιδοβερεβελιά.

γιδοβούτυρο τό, ἐνιαχ. ᾗ δ'δουβούτυρου Θεσσ. (Καλαμπάκ.) γιδοβούτ'ρο Ἡπ. (Κούρεντ.). ᾗ δ'δουβούτ'ρου Στερελλ. (Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γίδα καὶ βούτυρο.
Βούτυρον ἐξαχθὲν ἐκ γάλακτος αἰγῶν ἐνθ' ἄν.: Λένι ὅ,τ' εἶνι καλύτερον τοῦ ᾗ δ'δουβούτ'ρου ποὺ τοῦ πρόβειου Γήλοφ.

γιδοβύζα ἐπίθ. θηλ. Ζάκ.
Ἐκ τῶν οὖς. γίδα καὶ βυζί.
Ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα μαστοὺς ὁμοιάζοντας πρὸς τοὺς μαστοὺς τῆς αἰγός.

γιδοβυζάστρα ἡ, Ἡπ. Πελοπ. (Λεῦκτρ. κ.ά.) αἰδοβυζάστρα Πόντ. (Χαλδ.) γιδοβυζάστρα Πελοπ. (Μεσσην.) γιδοβύστρα ἐνιαχ.
Ἐκ τῶν οὖς. γίδα καὶ βυζάστρα, διὰ τὸ ὅπ. βλ.

βυζαστής. Ὁ τύπ. γιδοβύστρα διὰ σύμφυρ. τῶν οὖς. γιδοβυζάστρα καὶ γιδοβύζα.

Τὸ πτηνὸν γιδοβύζι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γιδοβύζι τό, πολλαχ. γιδοβύζι Πελοπ. (Ἀρεόπ. Γέρμ.) γιδοβύζ' Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Παλάσ.) ᾗ δ'δοβύζ' Στερελλ. (Δεσφ.) ᾗ δ'δουβύζ' πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. γιδοβύζι Πελοπ. (Σαραντάπ.) αἰδοβύζ' Στερελλ. (Δεσφ.) γιδοβύζης ὁ, Ἀντίπαξ. Ζάκ. (Μαρ.) Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πελοπ. (Γέρμ. Κάμπος Λακων. Καρδαμ. Μάν. Μαραθ. Ξεχώρ. Σαηδόν.) γιδοβύζης Πελοπ. (Οἶτυλ.) ᾗ δ'δουβύζ' Σάμ. γιδοβύζα ἡ, Κεφαλλ. γιδουβύζα Στερελλ. (Καρπεν.) ᾗ δ'δουβύζα Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γίδα καὶ τοῦ ρ. βυζαίνω ὑποχωρητ. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,181.

Τὸ πτηνὸν Αἰγοθήλης ὁ εὐρωπαϊκός (Caprimulgus europaeus), τῆς οἰκογ. τῶν Αἰγοθελιδῶν (Caprimulgidae), ὁ αἰγοθήλης τῶν ἀρχαίων, ὁ ὁποῖος κοινῶς θεωρεῖται ὅτι βυζαίνει τὰς αἰγας ἐνθ' ἄν.: Ὁ Χρῆστος τ'ς Ἀρετούλας σκότωσ' ἓνα γιδοβύζι Πελοπ. (Γαργαλ.) Τὸ γιδοβύζι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ κούκου αὐτόθ. Ὁ γιδοβύζης δὲ βυζαίνει τις γίδες Πελοπ. (Ξεχώρ.) Λέγε πῶς τὸ γιδοβύζι πάει καὶ βυζαίνει τις γίδες Πελοπ. (Παιδεμέν.) Ἐρριξε μιὰ δουφεκιά κ' ἐσκότωσ' ἓνα γιδοβύζη Ὁθων. Τ' ἀστέρια ψηλὰ πληθαίνανε κ' ἀπὸ τὴν πλαγιά ἔκραζε τριζανιστὰ τὸ γιδοβύζι Κ. Χατζόπ., Πύργ. Ἀσπροπότ., 54 Κ' εἶχε καφενοδάκι καὶ μᾶς ρούφαιε σὰ γιδοβύζι τὸ αἶμα Κ. Πασαγιάνν., Μοσκ., 106. Συνών. αἰγοβυζάστακας, αἰγοβυζάστρα, αἰγοκέφαλο, βυζανιάρης, βυζάστακας, βυζάστρα, γιδοβυζάχτρα, καμπούρης, κάτσουλας, κολοβυζαστής, λαγοβυζάχτρα, λαγοβυζάστρα, νυχτοπάτης, νυχτοπούλλι, νυχτοχελίδονο, πλάνος, προβοβύζα, προβοβύζι, ρωγοβύζι, χάσκουσα, χλούφτης.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. ᾗ δ'δουβύζ' Στερελλ. (Ἀμφιλοχ.)

γιδόγαλο τό, Ἡπ. (Κούρεντ. κ.ά.) Πελοπ. (Γαργαλ. Δίβρ. κ.ά.) ᾗ δ'δόγαλον Ἡπ. (Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γίδα καὶ γάλα.
Τὸ ἐξ αἰγῶν γάλα ἐνθ' ἄν.: Τὸ γιδόγαλο δὲν εἶναι παχὺ, τὸ πρόβειο γάλα εἶναι παχὺ Δίβρ. Τὸ γιδόγαλο βγάνει βούτυρο καλὸ αὐτόθ. Τρώου οὖλον ᾗ δ'δόγαλον Αἰτωλ. Δὲν ἔχ' μιγὰλ' τιμὴ φέτους τοῦ ᾗ δ'δόγαλον Κουκούλ. Δὲν πληρώθ' κ' καλὰ φέτους τοῦ ᾗ δ'δόγαλον αὐτόθ. Τοῦ ᾗ δ'δόγαλον εἶνι πιὸ φτηνότερον ἀπὸ τοῦ πρόβειου Γήλοφ.

γιδόγουννα ἡ, ἐνιαχ. γιδούγουννα Θεσσ. (Μηλ.)
Ἐκ τῶν οὖς. γίδα καὶ γούνα.
Μηλωτὴ ἀπὸ δέρμα αἰγός. Πβ. ἀρνόγουννα, προβατόγουννα.

γιδόδρομος ὁ, Ἡπ. ᾗ δ'δόδρουμος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ἀγναντ. Κακοπλεύρ. Ὁξύν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Ἐλάτ. Καρπερ. Κατάκλ. Μεταξ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γίδι καὶ δρόμος.
Δύσβατος στενωπὸς ἐνθ' ἄν.: Εἶνι ᾗ δ'δόδρουμος 'ς τὰ τρα-

φούρια (=τράφους, ἀπόκρημνα μέρη) Γήλοφ. Συνών. βλ. εἰς λ. γιδόστρατα.

γιδοελιά ἡ, Κεφαλλ. (Κουβαλαῖτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ ἐλιά.

Ποικιλία ἐλαίας τῆς ὁποίας οἱ καρποὶ ἔχουν τὸ σχῆμα τῆς αἰγείου κόπρου. Συνών. δαφνοελιά, τραγοελιά.

γιδόξευλα ἡ, Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 81—Λεξ. Βλαστ. 288 γ'δόξιβλα Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ ζεύλα.

Εἶδος ζεύγλης ἡ ὁποία χρησιμεύει διὰ τὴν ἀνάρτησιν τοῦ κωδωνίσκου ἀπὸ τοῦ λαίμου τῶν αἰγῶν ἐνθ' ἄν. Συνών. γιδόκουλούρα, γιδόστέφανο.

γιδοκακαράντζα ἡ, Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Βερεστ. Μαργέλ. Μεσσην. Μηλιώτ. κ.ά.) γιδουκακαράντζα Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) γ'δουκακαράντζα Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Μακεδ. (Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκαλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.) γιδοκακαράτζα Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Γορτυν. Σιλίμν. κ.ά.) γιδουγαγαράτζα Θεσσ. (Κρυόβρ. Συκαμν. κ.ά.) γιδοκακαρέτζα Πελοπ. (Δάρα Ἀρκαδ. Κερπιν. Κλειτορ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κακαράντζα, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ οἱ τύπ. κακαράτζα καὶ κακαρέτζα.

Κόπρος αἰγὸς ἐνθ' ἄν.: Οἱ γιδουγαγαράτζις εἶνι καλὲς γιὰ τοῦ χουράφ' Κρυόβρ. Τὸ χωράφι μου γιόμισε γιδοκακαράτζες 'πὸ τὰ γίδια ποὺ τὸ βοσκίσανε μετὰ τὸ θέρο Γαργαλ. || Παροιμ.

Χορεύ' ἡ λάσπη κ' ἡ κοπριά κ' ἡ γιδοκακαρέτζα (ἀπὸ σκωπτικὸν δίστιχον ἐπὶ ἀσημάτων τῶν κατωτέρων κοινωνικῆς τάξεως ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι μιμοῦνται ὁμαδικῶς καὶ ἐπιδεικτικῶς τὰς πράξεις τῶν κοινωνικῶς ἀνωτέρων) Πελοπ. (Κλειτορ.) Πβ. προβατοκακαράντζα.

γιδοκαλύβα ἡ, ἐνιαχ. γιδοκάλυβα Ἡπ. (Δωδών.) Μακεδ. (Γήλοφ. Καστορ.) γ'δουκαλύβα Θεσσ. (Ἀγναντ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Ὁξύν. Σταγιᾶδ. Φωτειν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ καλύβα. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα σύνθετα μετὰ τὴν λ. καλύβα, π.χ. δραγατοκάλυβα.

Μάνδρα αἰγῶν κτιστὴ διὰ λίθων κατὰ τοὺς τοίχους μετὰ σκεπὴν ἀχυρίνην ἢ ξυλίνην ἐνθ' ἄν.: Ἰ'δουκαλύβα εἶν' ἡ στρούγα 'π' τὰ γίδια (=τῶν γιδιῶν) Γήλοφ.

γιδοκαπετάνιος ὁ, Γ. Ἐπαχτίτ. εἰς Προπύλ. 1,254.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ καπετάνιος.

Γιδόβοσκος, τὸ ὅπ. βλ.: Τὸν ἴδιο τὸ γιδοκαπετάνιο μετὰ τὸ σκύλλο του τοὺς κάμαν 'ν' ἀλαφιαστοῦν καὶ νὰ τὰ χάσουν.

γιδοκασίδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κασίδα.

Εἶδος ἀλωπεκίας ἡ ὁποία προσβάλλει τὸ τρίχωμα τῶν αἰγῶν. Συνών. γιδόψωρα.

γιδοκαταλυτής ὁ, Κεφαλλ. (Ληξούρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ καταλυτής.

Ὁ καταλύων, ὁ τρώγων πολλὰς αἰγας, σκωπτικῶς: Ἄσμ. Οἱ παπᾶδες, οἱ ζευγάδες, | οἱ γιδοκαταλυτάδες.

γιδοκάτσικα τά, Πελοπ. (Βασαρ.) γ'δουκάτσ'κα Θεσσ. (Ἀγναντ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Ὁξύν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκαλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κατσίκι.

Αἰγες μετ' ἐριφίων ὁμοῦ ἐνθ' ἄν.: Τὰ 'χου τὰ γ'δουκάτσ'κα 'ς τοῦ γ'δουμάντρ' Γήλοφ. Πβ. ἀρνοκάτσικα.

γιδοκέρατο τό, ἐνιαχ. γ'δουκέρατον Θεσσ. (Ἀγναντ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Ὁξύν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Ἐλάτ. Καρπερ. Κατάκαλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κέρατο.

Τὸ κέρας τῆς αἰγὸς ἐνθ' ἄν.: Βοῆκα καταῖ ἓνα γ'δουκέρατον Γήλοφ. Γιόμ'σι 'δῶ καταῖ γ'δουκέρατα αὐτόθι.

γιδοκέρατος ἐπίθ. ἐνιαχ. γιδουκέρατος Στερελλ. (Ἀστακ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδι καὶ κέρατο.

Ἐπὶ προβάτων, ὁ ἔχων κέρατα ὡς τὰ τῶν αἰγῶν.

γιδοκέρης ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπ. (Κλειτορ. κ.ά.) Θηλ. γιδοκέρα Κρήτ. Πελοπ. (Κλειτορ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.) Οὐδ. γιδοκέρικο Κρητ. Πελοπ. (Κλειτορ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κέρας. Πβ. ἀβγοτθέρας, ἀγριμοκέρα, ἀνοιχτοκέρης, ἐφτακέρης, ζερβοκέρης, κουτσοκέρης, τραγοκέρης, τρικέρης.

Γιδοκέρατος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γιδοκλέφτης ὁ, πολλαχ. γιδόκλεφτης Πελοπ. (Ἀράχ. Βασαρ. Οἰν. κ.ά.) γιδουκλέφτ'ς πολλαχ. βορ. ιδιωμ. γ'δουκλέφτ'ς ἐνιαχ. βορ. ιδιωμ. γιδόκλεφτας Πελοπ. (Βασαρ. Οἰν. κ.ά.) γιδόκλεφτας Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κλέφτης.

1) Ὁ κλέπτης αἰγῶν πολλαχ.: Ἀπὸ κακὸ θάνατο νὰ πάῃ ὁ γιδόκλεφτας (ἀρὰ) Οἰν. Ὡς πιστικὸς κ' ἐγὼ ἤμουν γιδοκλέφτης Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάν, 184 Συνών. γιδολόγος 2, γιδόξεπετσοῦρης, γιδόσῦρτης, γιδόφονιάς, γιδόχαρος, κατσίκοκλέφτης, κατσίκοσῦρτης. Πβ. προβατοκλέφτης. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἄξεστος καὶ ἀκοινώνητος Στερελλ. (Ἀρτοτ.): Αὐτός, βρὲ ἀδιοφέ, εἶνι γιδουκλέφτ'ς. Συνών. γδοῦρτης 1γ, γιδόκουρο 1β, γιδόξοῦρι 1β.

γιδοκλεψιά ἡ, Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης, 184.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κλεψιά.

Ἡ κλοπὴ αἰγῶν, τὸ ἔργον τοῦ γιδοκλέφτη: Ἡ τέχνη μας εἶναι ζυμωμένη μετὰ τὴν γιδοκλεψιά.

γιδόκλιτσα ἡ, ἐνιαχ. γιδάγκλιτσα Στερελλ. (Παρνασσ.) — Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 20.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα καὶ ἀγκλίτσα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. κλίτσα.

Ἡ ράβδος τοῦ αἰγοβοσκοῦ. Συνών. γιδαγκούλα, γιδομαγκούρα, γιδόρραβδο, στραβορράβδα, στραβορράβδι.

